

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЧЕРВЕНЬ • 2012 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 6/85 •

Всеукраїнська проща духовенства та вірних УГКЦ до Перемишлян, присвячена пам'яті блаженного священномученика Омеляна Ковча

Сьогодні у часописі «Мета»:

2-3 стор.

Митрополит Львівський Ігор на Жовківщині

Львів вшанує о. Омеляна Ковча

4-6 стор.

Учені з'ясували день і рік, коли розп'яли Христа

В Баварії виявлено мощі св. Григорія Двоєслова

7-8 стор.

Владика ВЕНЕДИКТ: «Вірю, що Церква дорікає світові навіть не так своїми заявами, як самим своїм існуванням. Водночас Церква, яка не боїться свідчити Істину, є тим магнітом, який притягує людей».

9-10 стор.

Патріарх Кіріл назвав слов'ян тваринами і людьми другого сорту

Патріарх Філарет: «Контакти між Київським та Константинопольським Патріархатами ускладнилися»

11-12 стор.

Наша святиня: Жировицька ікона Богородиці

«Нью Ейдж» – виклик християнству»

Героїчний подвиг католицьких священників на «Титаніку»

11 травня духовенство та миряни УГКЦ зібрались на всеукраїнське паломництво до м. Перемишляни на Львівщині, яке очолив Блаженніший Святослав (Шевчук). Проща була присвячена вшануванню пам'яті блаженного священномученика Омеляна (Ковча), довголітнього пароха цього міста. Він загинув мученицькою смертю 25 березня 1944 року в концтаборі «Майданек» (Польща).

У церкві Святого Миколая, що при в'їзді до міста з боку Івано-Франківська, 11 греко-католицьких єпископів з України зустрічали Блаженнішого Святослава, який відслужив тут Молебень до блаженного священномученика Омеляна Ковча. Відтак усі єпископи вирушили процесійним походом центральною вулицею до місця

служіння Літургії на зустріч процесії духовенства УГКЦ.

Після Літургії учасники паломництва під урочисті дзвони перейшли до пам'ятника блаженному священномученику Омелянові Ковчу, який освятив Блаженніший Святослав.

Виготовлений із бронзи, пам'ятник має висоту 2,5 метра. Отець Омелян Ковч зображений немовби «вознесеним» над вистражданою землею, яка втілена у формі драматично зміщених зруйнованих брил. Як символ його жертовного подвигу – тернова гілка, що оповиває п'єдестал у вигляді ковчега. У правій руці – хрест, а у лівій – Біблія. Обличчя випромінює одухотвореність і внутрішню радість за високим чин допомоги стражденним «перейти цей міст».

Семінарія вшановує свого достойника

У Львівській духовній семінарії Святого Духа з нагоди 3-ої річниці відходу у вічність відбулося вшанування пам'яті видатної постаті Української Греко-Католицької Церкви – митрофорного протоієрея Миколая Пристая.

Отець Миколай Пристай – останній ректор довосної семінарії у Львові та багатолітній викладач і бібліотекар відновленої Львівської духовної семінарії Святого Духа. Протягом своєї виняткової діяльності у стінах семінарії отець всеціло віддавався праці для блага семінарійної спільноти, весело проводив час у семінарійному колі, добре впливав на семінарійну формуцію майбутніх священнослужителів. Саме тому пам'ять про отця Миколая залишається живою та повертає чудові спогади у думках його сучасників.

Отож, вечір пам'яті розпочався із представлення життя отця Миколая. У цій доповіді наголошувалося на веселій вдачі, життєрадісному сприйнятті отцем світу та чудовому прикладі для всіх поколінь. Опісля відбувся показ слайд-шоу, створений бібліотекарями семінарії зі світлин отця Миколая Пристая. Багато братів мали змогу згадати спільно проведені хвилини у розмовах з отцем чи спільних подіях. Увесь вечір супроводжувався піснями «Блажен муж», «Нині відпускаєш», виконаними семінарійним октетом «Теофорос».

На завершення вечора спогадів зі словом про отця Миколая звернувся віце-ректор ЛДС о. Орест Демко. У своїй промові він наголосив на особливій діяльності о. Миколая Пристая та на його життєрадісній позиції стосовно усіх ситуацій життя. Отець Орест засвідчив, що постать отця Миколая Пристая є чудовим прикладом для священників теперішнього і майбутнього часів.

Згодом була відправлена панахида за упокій душі величної постаті в історії Львівської духовної семінарії Святого Духа та й у всій Українській Греко-Католицькій Церкві.

Іван, ВИХОР Медіа-центр ЛДС

РОЗПОЧАЛА РОБОТУ ІКОНОПИСНА МАЙСТЕРНЯ

Нещодавно у Львові (пл. Святого Юра, 5) з благословення Преосвященного владика Венедикта, єпископа-помічника Львівської архієпархії, розпочала свою роботу іконописна майстерня. Засновником та реалізатором задуму створення майстерні є Курія Львівської архієпархії УГКЦ. Як повідомив керівник іконописної майстерні Сергій Колодка, сьогодні в майстерні працюють іконописці, котрі закінчили відповідний навчальний заклад. Є серед них і випускники Іконописної школи о. Ореста Козака, і Львівської національної академії мистецтв, і Люблінського католицького університету. Кожен іконописець має свій духовний досвід.

Щоденна праця в майстерні розпочинається із молитви та читань духовної літератури. Відвідування богослужінь у Святоюрському соборі є частиною робочого процесу, адже автори пишуть не картини, а образи святих, перед якими молитимуться люди, а тому мають зберігати чисте серце та дбати про свій духовний стан. Як повідомили іконописці, роботи над іконами проводять і поза межами майстерні у співпраці з іншими майстрами іконопису.

Прес-служба Львівської архієпархії

ВІДБУЛАСЯ АРХІЄПАРХІАЛЬНА ДІТЯЧА ПРОЩА

«У наш час ще багато дітей помирає з голоду, інші, ненароджені, гинуть в утробі матерів. Церква уболіває за всіх та подає свій голос захисту й допомогу, щоби рятувати тих, до яких має можливість дійти», – сказав серед іншого Високопреосвящений владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський з нагоди проведення Архієпархіяльної дитячої прощі, котра відбулася 1 червня в День захисту дітей.

Архієпархіяльна проща дітей вже вкотре проводиться у співпраці з Молодіжною комісією Львівської архієпархії та начальником служби у справах дітей Львівської обласної державної адміністрації Володимиром Лисом.

Для прощі вибирається особливе місце. Саме тому цього року юні учасники пішої ходи пройшли від храму Різдва Пресвятої Богородиці до Львівської духовної семінарії Святого Духа, де після Літургії мали змогу взяти участь у Великій грі з елементами катехизи.

Наприкінці святкувань архиєрей зауважив, що проща, посвячена Богу через дітей, є доброю нагодою звернути увагу на відповідальне батьківство, яке покликане дбати про гідний духовний і матеріальний стан життя дитини. При цьому владика Ігор зазначив, що це – не єдина умова доброго виховання: потрібно також дбати про те, щоб навчати дітей Божого закону і від раннього віку привчати дітей до читання святих Писань.

Прес-служба Львівської архієпархії

Митрополит Львівський Ігор завітав у с. Заглина на Жовківщині

У с. Заглина Жовківського району на Львівщині б'є джерело цілющої води, яке у народі з любов'ю називають «Маруся». Щороку 13 травня до святого джерела Діви Марії з'їжджаються тисячі паломників, аби помолитися і набратись духовної сили та здоров'я, покріпившись водою із «Марусі». Опікується відпустовим місцем о. Петро Сало, ЧНІ, а допомагають йому сестри св. Йосифа-обручника Пречистої Діви Марії.

Цьогоріч із цієї нагоди у неділю самарянки до цього місця завітав Високопреосвящений митрополит Львівський Ігор, де відслужив Божественну Літургію.

Символічним є те, що цього року Маріїнська проща до Заглини співпала з неділею самарянки і Днем матері, який у нашому народі святкуємо у другу неділю травня. Тож у своєму слові архиєрей наголосив на значенні «живої води», яка гасить навки спрагу і, за словами Ісуса Христа, «струмує у життя вічне». На завершення проповіді Високопреосвящений архиєпископ привітав усіх матерів і жінок зі святом Матері, побажавши допомоги й благословення Божої Матері у доланні всіх труднощів, що відносяться до виховання дітей, опіки над сім'єю та інших численних обов'язків.

Після Божественної Літургії Митрополит поблагословив та окропив свяченою водою ікони, медальйони, хрестики та інші сакральні предмети, щоб, уживаючи їх, люди оздоровлялись духовно і фізично.

Прес-служба Львівської архієпархії

Владика Венедикт відвідав Поморянський деканат

Нещодавно владика Венедикт, Єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав деканальні збори священнослужителів Поморянського деканату. Варто зазначити, що напередодні подібну зустріч архиєрей

уже мав з ієреями Сихівського протопресвітерату. Так видається, що зустрічі єпископа із деканальними священниками стають уже доброю традицією. Як повідомив протопресвітер Поморянського деканату протоієрей Володимир Клим'юк, відвідини розпочалися спільною молитвою у храмі Собору Пресвятої Богородиці, що в смт. Поморяни. Ця церква, яку місцеві жителі називають Горішньою церквою, справді стоїть на високому пагорбі. За легендою, цей храм збудували козаки Максима Кривоноса. Разом з владикою тут молились 9 священників протопресвітерату та чисельна громада вірних, які в цей день прийшли до храму, де знаходиться чудотворна ікона Пречистої Діви Марії.

Після проповіді владика, в якій архиєрей наголосив, що «маївка» є особливим способом молитви, котрим український народ вшано-

вує Пресвяту Богородицю, та подячних слів протопресвітера в деканальній канцелярії розпочалося засідання священників Поморянського протопресвітерату, яке очолює Преосвящений владика Венедикт. Як інформує о. Володимир Клим'юк, це була звична робоча зустріч в родинній атмосфері, на якій священники вирішували важливі питання священничого життя та ділилися своїми переживаннями і турботами. Відтак кожен із присутніх ієреїв мав можливість задати запитання своєму архиєреєві та отримати пастирське благословення на подальше душпастирське виховання на Господній ниві.

Прес-служба Львівської архієпархії

Молодь крокувала зі Львова до Унева

Проща розпочалася 18 травня вранці Божественною Літургією у храмі св. Архистратига Михаїла у Львові (монастир отців-студитів). Ця проща, як і кожна травнева проща, була присвячена Унівській чудотворній іконі Пресвятої Богородиці, яка особливо вшановується кожної третьої неділі травня. Крім того, проща була приурочена до 120-річчя від народження патріарха Йосифа Сліпого.

Тож, за доброю традицією, в п'ятницю, що передувє святові, прочани, не шкодуючи власного часу і своїх ніг, щоби з молитвою і вірою діткнутись до чудотворної ікони та вшанувати її, пішою ходою вирушили з міста Львова. За приблизними підрахунками, в дорогу вирушило близько семисот осіб. Хода прочан була легкою, адже її супроводжували молитва, співи, духовні і просто дружні розмови.

Ніч із п'ятниці на суботу прочани провели у селі Романові, де їх дуже радо вітали місцеві жителі. В суботу зранку відбулась у місцевому храмі Божественна Літургія, а відтак проща до Унева продовжилась.

Після прибуття прочан до Унівської Лаври розпочалося молитовне святкування празника Унівської ікони Богоматері. Молитва тривала цілу ніч. Під час цієї нічної молитви було винесено до почитання ікону Пресвятої Богородиці. Чування очолював Преосвящений владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

О 5-тій годині ранку 20 травня розпочалась архиєрейська Божественна Літургія, яку очолював владика Венедикт, а завершилось молитовне святкування празника ще однією архиєрейською Божественною Літургією, котру дещо пізніше відслужив екзарх Одесько-Кримський Преосвящений владика Василь (Івасюк).

Роман Гордій,

Братство «Введення в храм пресвятої Богородиці»

Львів вшановує о. Омеляна Ковча

адміністрація має у місячний термін виготовити і встановити таблички з новою назвою вулиці.

Поза тим, 11 травня у містечку Перемишляни на Львівщині відкрили пам'ятник священику, мученику і великому гуманісту о. Омеляну Ковчу, котрий помер у концтаборі Майданек 25 березня 1944 року.

Нагадаємо, що в червні 2001 року у Львові о. Омелян Ковч був беатифікований Папою Іваном Павлом II. А

24 квітня 2009 р., у Києві, на території будівництва Патріаршого центру УГКЦ, відбулося урочисте проголошення бл. свщмч. Омеляна покровителем душпастирів УГКЦ. Крім цього, 25 березня 2009 року у Майданеку (Польща) було відкрито пам'ятну таблицю блаженного українського священика Омеляна Ковча. А десять років перед тим, у 1999 році, Єврейська Рада України присвоїла отцю Омеляну Ковчу звання «Праведник України».

24 травня депутати Львівської міської ради перейменували вул. Винниця на вул. о. Омеляна Ковча. «За» проголосувало 63 депутати. Згідно з ухвалою, Шевченківська районна

Папський посланець у Львові

Архиерейською Божественною Літургією в храмі Преображення Господнього (м. Львів) завершився в день празника Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа візит Президента папської Ради у справах соціальної комунікації Високопреосвященного архиєпископа Клаудіо Челлі до України. Разом з високоповажним гостем із Ватикану в цей день молилися Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, митрофорний протоієрей Ярослав Чухній, парох храму Преображення, інші священнослужителі та чисельна парафіяльна спільнота.

У своєму слові Його Ексцеленція владика Клаудіо наголосив, що свято Вознесіння є дуже важливим для кожного з нас, Христових учнів. «Це є дуже важливий момент для нас і для нашої віри. Тому що ми служимо Літургію, коли Христос є в повноті Своєї слави з Отцем. Знаємо, що Христос слідує з нами у нашому житті, тримає нас за руку і ще раз

з цілим католицьким світом».

У свою чергу, парох храму Преображення о. Ярослав подякував владіці за його служіння і вручив йому на пам'ять книгу про Львів та сувенірний виріб українського народного мистецтва.

Роман Соколенко,
Прес-служба Львівської архієпархії

Проца військовослужбовців до Крехова

Напередодні дня сім'ї, який відзначається 15 травня, спільними зусиллями командування 24-ї окремої механізованої залізної бригади ім. Данила Галицького (м. Яворів) та Центру військового капеланства УГКЦ відбулася проца військовослужбовців та їхніх сімей до Крехова.

Незважаючи на похмурний день, 70 прочан, з яких понад 20 дітей військовослужбовців, рушили в дорогу до Крехова через яворівський полігон, де оглянули руїни церкви св. Архистратига Михаїла в колишньому селі Вишенька Велика.

Прибувши до Крехова, прочани мали нагоду оглянути перші

монаші келії еросхи-монаха Йоїла та його товариша Сильвестра, котрі, згідно з одним переданням, в 90-х роках XVI століття прийшли сюди з Києво-Печерської Лаври й оселилися в печері, що знаходиться у скелі під назвою «Камінь Тимоша». Оглянувши печери, усі прочани попряму-

вали до джерела, яке є ще однією святинею монастиря. Воно забито на цьому місці, коли одній богомільній жінці тут явилось видіння Богородиці.

Пообіді відбулися веселі заборони для дітей, а також екскурсія по Крехівському монастирі, котру провів бр. Андрей, ЧСВВ. Родини військовос-

лужбовців чисельно молилися за свої сім'ї перед чудотворною іконою Матері Божої.

По дорозі додому учасники проци щиро дякували організаторам проци – командуванню 24-ї окремої механізованої залізної бригади у Яворіві та капеланам бр. Мирону Горбовому й дякону Андрію Сіданичу.

Прочани також висловили своє бажання на подальшу співпрацю в майбутньому для організації подібних заходів.

Департамент
інформації Центру
військового капеланства Львівської
архієпархії

Львівські семінаристи на Говерлі

Семінаристи першого курсу Львівської духовної семінарії Святого Духа на чолі зі своїм куратором о. Михайлом Лесівим та духовником о. Андрієм Стасівим у суботу, 12 травня, вперше в історії семінарії вирушили у Карпати

з метою підкорити найвищу вершину України г. Говерлу. Звершивши вранці Божественну Літургію, мандрівники вирушили назустріч меті.

Прибувши до пункту призначення та оцінивши свої зусилля, спудей вирушили на Говерлу. Перед сходженням було запропоновано на вибір два шляхи – короткий і легший та довший і важчий. Вибрали другий. Згодом, дряпаючись по кам'янистій стежці, ковзаючи по мокрої слизькій траві та майже лежачи добираючись до вершини по снігу, ще не раз молоді мандрівники жартома нарікали на своє «геройство», але наслідок вартував таких зусиль.

А першими, хто підкорив вершину, були о. Андрій Стасів, який завжди

домагає братам підкорювати духовні висоти, та о. Михайло Лесів, який дає хороший приклад своєму курсу у підкоренні інтелектуальних горизонтів, подаючи власний приклад.

Завершилось сходження на верхівку гори підняттям прапора України та спільним виконанням Гімну України.

По дорозі назад браття-семінаристи побачили водоспад Гук, відвідали церкву Святого Духа у славнозвісному Рогатині та, співаючи подячний молебень, повернулися до рідних стін семінарії.

Від імені першого курсу ЛДС
бр. Олег МЕЛЬНИЧЕНКО

ГЛАВА УГКЦ ПРИВІТАВ ІЗ 60-ЛІТТЯМ СЯЩЕНИХ СВЯЧЕНЬ ВЛАДИКУ МИХАЙЛА (ГРИНЧИШИНУ)

Блаженніший Святослав надіслав від імені єпископів Постійного Синоду УГКЦ лист-привітання з нагоди 60-ліття священних свячень владіці Михаїлу (Гринчишину), Апостольському екзархові для українців Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії. У ньому Предстоятель Церкви подякував владіці Михаїлу за те, що, «приймаючи безцінний дар – участь у Христовому священстві», він виконав довголітнє служіння і як єромонах-душпастир, і як настоятель чернечої спільноти редемптористів, і як науковець-викладач, і як постулятор беатифікаційних справ.

ЄДИНИЙ У СВІТІ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ДЛЯ ДЯКІВ-РЕГЕНТІВ ВІДЗНАЧИТЬ СВОЄ 20-ЛІТТЯ

10 червня Чортківська дяківсько-катехитична академія ім. священномученика Григорія Хомишина, що в Бучацькій єпархії, святкуватиме своє 20-ліття. З нагоди ювілею у Чорткові заплановані відповідні заходи. У катедральному соборі Верховних апостолів Петра і Павла о 10.00 розпочнеться постриг випускників академії. Відтак урочисту Святу Літургію очолять Архископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівської митрополії УГКЦ Василій (Семенюк) та Єпарх Бучацький Дмитро (Григорак).

ВІДБУЛАСЯ ПЕРША ПРОЦА ВИХОВАНЦІВ ІНТЕРНАТНИХ ЗАКЛАДІВ ДО ЗАРВАНИЦІ

31 травня вперше відбулася проца дітей, які виховуються в інтернатних закладах Тернопільщини, до Зарваниці з нагоди Міжнародного дня захисту дітей, – повідомила с. Христофора Буштин. У ній взяли участь близько 300 прочан, серед яких – вихованці, керівники, педагогічні працівники, духовні наставники інтернатів Тернопільщини. Під час паломництва прочани взяли участь в Архиерейській Божественній Літургії, освяченні води та великому дитячому концерту духовної пісні на літній сцені парафіяльної церкви.

ВСЕУКРАЇНЬСКА РАДА ЦЕРКОВ ВИСТУПАЄ ПРОТИ ПРИРІВНОВАННЯ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ДО ПІДПРИЄМСТВ

Глави Церков та релігійних організацій занепокоєні намаганням позбавити релігійні організації їх особливого статусу як юридичної особи та поставити на рівень з комерційними установами у процедурі їх державної реєстрації. Про це Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій заявила під час засідання, яке відбулося 30 травня в Києві під головуванням Предстоятеля УГКЦ Блаженнішого Святослава (Шевчука), – повідомляє Інститут релігійної свободи.

У СТРИЮ ОСВЯТИЛИ НАРЖНИЙ КАМІНЬ ПІД БУДІВНИЦТВО МАЙБУТНЬОГО КАТЕДРАЛЬНОГО ХРАМУ

29 травня владика Тарас (Сеньків), Апостольський адміністратор Стрийської єпархії, освятив наржний камінь під будівництво катедрального храму св. апостола Якова, брата Господнього, у м. Стрий. Новий храм стане у центральній частині міста на перехресті вулиць Т.Шевченка та О.Нижанківського. Площа території під будівництво катедрального комплексу становить 1,0 га.

У чині освячення взяли участь священники Єпархіального управління та протопресвітери всіх 16 деканатів Стрийської єпархії.

В ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ СКОЄНО НАПАД НА КАПЛИЦЮ УГКЦ

У селі Яснопіль Березівського району Одеської області уродженець Абхазії Нугзар Етерія накинувся з сокирою на каплицю Української Греко-Католицької Церкви і розбив вікна. Інцидент стався ввечері 21 травня. Як повідомляє настоятель греко-католицької парафії в с. Яснопіль о. Володимир Кічатий, абхазець був зупинений сусідами в той момент, коли мав намір проломити сокирою двері.

– Нугзар погрожував спалити каплицю, але коли його зупинили сусіди, він відступив, – говорить о. Володимир. – Люди організували біля церкви чергування, викликали міліцію, і вже вночі його затримали.

ЮВІЛЕЙ ЗАСНУВАННЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР-КАТЕХИТОК СЯСТОЇ АННИ

24 травня виповнюється 80 років від дня заснування Згромадження сестер-катехиток святої Анни. Згромадження було створене в 1932 році у Бразилії українським священником-місіонером Омеляном Йосафатом Ананевичем, а співзасновницею була сестра Франциска-Марія Водоніс. Згромадження виникло як відповідь на потреби українців другої хвилі еміграції, які у 30-ті роки минулого століття масово приїжджали на бразильську землю у пошуках роботи. Основною харизмою Згромадження є катехизація дорослих і дітей.

У 1992 році засновано новіціат сестер у Брюховичах біля Львова. Сьогодні спільнота є згромадженням єпархіального права. Осідок його головної управи знаходиться у місті Пінейрінью в Куритибі.

Упокоївся в Господі о. Іван Ортинський, СДБ

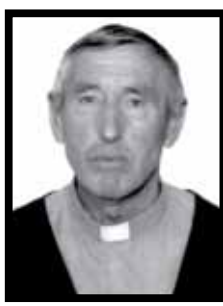
ський син святого Івана Боско, вірний своїй улюбленій УГКЦ. Він був богословом і письменником, автором численних духовних та історичних книжок, які з кінця 80-х і впродовж 90-х років ширшилися і надалі поширюються як в Україні, так і за кордоном.

Похорон відбувся в суботу, 26 травня, в парафіяльному храмі Енсдорфа. Отця поховано у салесянському гробівці на міському кладовищі.

Салесянське згромадження УГКЦ повідомляє, що 23 травня на 90-му році життя в м. Енсдорф (Німеччина) упокоївся в Господі о. Іван Ортинський, СДБ. Отець Іван – гідний україн-

Упокоївся в Господі о. Андрій Майба

25 травня після важкої хвороби, на 72-му році життя, відійшов у вічність священнослужитель храму Вознесіння ГНІХ (м. Львів, вул. Широка) о. Андрій Майба. Новопреставлений ієрей деякий час сповняв місіонерське служіння на теренах Східної України, а також служив у селах Довжки на Сколівщині,

Малий Любін та Косівець Городоцького р-ну. Останнім часом був сотрудником парафії Вознесіння ГНІХ.

В УГКЦ – НОВИЙ ДОКТОР БОГОСЛОВ'Я

24 травня в Патристичному інституті «Августіанум» Папського Латеранського університету в Римі відбувся захист докторської дисертації українського священника Юстина Бойка, монаха-студита.

Докторська праця на тему «Постать св. Климента Римського в агіографічній та літургічній старослов'янській рукописній літературі. Історично-богословський аналіз» є унікальною з декількох причин. Протягом 5 років дослідницької роботи в бібліотеках України, Греції, Росії, Італії, Хорватії, Іспанії, США та Польщі була зібрана найповніша збірка старослов'янських рукописів, присвячених четвертому Папі Римському св. Клименту. Деякі з них були опубліковані вперше. Лише перша частина наукової праці, що була представлена до захисту, має 635 сторінок, чудово проілюстрована оригінальними документами та має найповнішу бібліографію з цієї тематики.

В присутності більш як 160 запрошених, серед яких були владика УГКЦ Діонісій (Ляхович) та Гліб (Лончина), представники монашеских згромаджень, священники, студенти-семінаристи та миряни, після дискусії, міжнародна професорська комісія винесла свій одноголосний вердикт: робота отримала найвищу оцінку «MAGNUM CUM LAUDE», з рекомендацією до публікації повністю.

Унікальною є фігура самого папи Климента, тісно пов'язаного з Україною. Адже, за переданнями, св. Климент загинув мученицькою смертю в Херсонесі. Його віднайдені мощі, передані князю Володимирі жителями Корсуля на знак прийняття ними християнства, зберігалися в Десятинній церкві в Києві, а зараз частина їх заходиться в Києво-Печерській Лаврі.

Департамент інформації УГКЦ

ГЛАВА ЛЕФЕВРИСТІВ ВВАЖАЄ ЗА МОЖЛИВЕ РОЗКОЛ УСЕРЕДИНИ СПІВТОВАРИСТВА

Генеральний суперйор Братства св. Пія Х єпископ Бернар Фельє заявив в інтерв'ю ЗМІ, що вважає за можливе розкол усередині самого співтовариства католиків-традиціоналістів, якщо воно все таки врегулює свої стосунки зі Святим Престолом і вступить у сопричастя з Папою Римським. Про це повідомило агентство CNS.

«У Братстві існують розбіжності, – признався єпископ Фельє. – Я не можу виключити, що вони здатні призвести до розколу». В той же час глава співтовариства левфевристів висловив сподівання, що існуючі розбіжності вдасться подолати.

Коментар єпископа Фельє був зроблений на тлі очікування, що Папа Римський Бенедикт XVI невдовзі схвалить канонічну угоду, яка упорядковує статус Братства св. Пія Х. Таким чином закінчиться розкол, який стався в 1970-х роках і досяг піку в 1988 році, коли покійний архієпископ Марсель Лефевр, тодішній лідер Братства, був відлучений від Церкви після висвячення чотирьох єпископів, яке він здійснив всупереч волі Папи Римського Івана Павла II і без його благословення. У 2009 році Папа Римський Бенедикт XVI скасував відлучення від Церкви єпископів, які належать до Братства, але прихильні до традиції прелати залишаються тимчасово усуненими від служіння.

– Особисто я волів би ще трохи вичекати, але побачити усе більш ясно, але здається, що Святіший Отець хоче, аби все сталося зараз, – додав з приводу очікуваного повернення левфевристів до сопричастя з Римом єпископ Фельє.

Седмица.ру

МЕР КИШИНЕВА ВИМАГАЄ ЗАБОРОНИТИ БАРБЕКЮ НА ЦВИНТАРЯХ

Мер Кишинева Дорін Кіртоакє запропонував заборонити приготування барбекю на міських кладовищах. Виступаючи на засіданні муніципальної ради 24 квітня, Д.Кіртоакє обурився поведінкою жителів Кишинева на Радоницю (день, в який поминають померлих). Цього-ж у Молдові його відзначали в неділю, 22 квітня, а також у понеділок, 23 квітня (цей день був оголошений неробочим).

– Ми розходимося в розумінні того, як поминати померлих, – констатував мер молдовської столиці. За його даними, багато городян влаштували на кладовищі гуляння.

– Я бачив і вечірні сукні, і високі підбори, і короткі спідниці... Ніби не на кладовищі прийшли, а на бал, – підкреслив Д.Кіртоакє.

Директор комбінату похоронних послуг Вадим Кожушняну, у свою чергу, зазначив, що багато людей, які відвідали кладовище, зловживали спиртними напоями. Деякі проявляли агресію, навіть щодо співробітників правоохоронних органів. «Я особисто бачив, як поліцейських штовхали і плювали в них», – додав В.Кожушняну.

За його даними, за два дні з кладовища св. Лазаря (найбільше кладовище Кишинева) було вивезено 60 тонн побутових відходів.

Lenta.ru

Святіший Отець: Зіслання Святого Духа - це свято єдності і взаєморозуміння

Святіший Отець очолив свято-богослужіння в ватиканській базиліці на свято П'ятидесятниці. «П'ятидесятниця - це свято єдності,

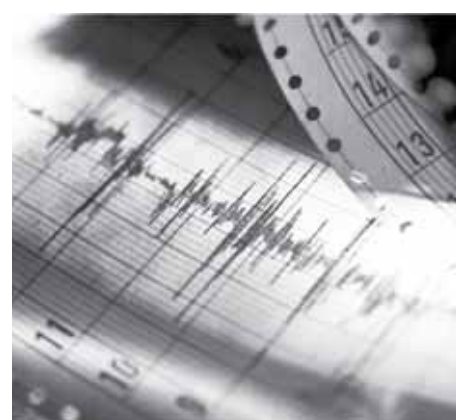
взаєморозуміння і спілкування між людьми» - сказав Бенедкт XVI в проповіді під час Євхаристії. Папа підкреслив, що з розвитком науки і техніки ми намагаємося доминувати над силами природи і звертатися до Бога нам здається непотрібним, оскільки думаємо, що самі зможемо побудувати та здійснити все те, чого хочемо. Папа акцентував увагу також на значенні слів Євангелія свята: «Коли ж прийде Він, Дух Істини, навчить вас всій правді» (Ів 16,13). Понтифік зазначив, що Ісус, кажучи про Святого Духа, пояснює чим є Церква, «що діяти як християни не означає замикатися у своєму «я», але означає прийняти у себе Церкву, чи краще, внутрішньо дозволити, щоб вона нас прийняла. «Коли я говорю, думаю, дію як християнин, не роблю цього замикаючись в сво-

ему «я», але роблю це повністю», - сказав Святіший Отець. Понтифік звернув увагу на те, що там де люди хочуть бути Богом, може вийти так, що вони почнуть виступати один проти одного. Коли ж будуть жити в істині Господа, відкриються на дію Святого Духа, який їх підтримує і об'єднує». «Ми не можемо бути одночасно егоїстами і щедрими, прагнути панувати над іншими і відчувати радість безкорисливого служіння. Ми завжди повинні вибрати те, яким імпульсам слідувати і можемо це робити в справжній спосіб лише за допомогою Духа Христа», - сказав Бенедикт XVI. На закінчення своєї проповіді Папа закликав віруючих до молитви, щоб Святий Дух нас просвітив і керував нами у прийнятті істини Христа, яка передається в Церкві.

Учені з'ясували день і рік, коли розіп'яли Христа

Американські й німецькі учені зробили сенсаційну заяву про своє відкриття, – зважаючи на те, що метою їх спільного інтернаціонального наукового проекту було визначення точної дати розп'яття Христа. Проте найдивніше – це заява про те, що такими даними вдалося оволодіти завдяки аналізу сейсмічної активності в районі Мертвого моря.

Річ у тім, що Євангеліє від Матея (глава 27) згадує про землетрус того дня, коли розіп'яли Ісуса Христа. Тож геологи дослідили і проаналізували сейсмічну активність в районі Мертвого моря, в 20 кілометрах від Єрусалиму, і дійшли висновку, що Христа розіп'яли 3 квітня 33 року нашої ери. Для того,

щоби з точністю до дня визначити день страти Христа, ученим довелося проаналізувати три види порід, видобутих на пляжі поблизу Єрусалиму.

Правда, незважаючи на те, що день

вдалося визначити, та рік усе ж залишається досить розмитим, оскільки породи засвідчили вченим сильну сейсмічну активність і в 31 році, і ще раніше, яка зафіксована між 26 і 36 роками нашої ери. «День тижня і дата розп'яття відомі з достатньою мірою точності, проте рік усе ж залишається під питанням», – підсумовують дослідники.

Також допомогла дослідникам й історія (наприклад, дані про те, що в період розп'яття Христа Понтій Пилат був прокуратором), а також свідчення в Євангелії святих про те, що Ісус помер до настання ночі на 14-й день місяця нісана – прямо перед початком пасхальної трапези.

В Україні діє 55 конфесій та 36.500 релігійних організацій

Релігійна мережа в Україні станом на початок 2012 року була представлена 55 віросповідними напрямками, в межах яких діяло 36.500 релігійних організацій. Такі дані наведені в Інформаційному звіті Мінкультури за 2011 рік «Про стан і тенденції розвитку релігійної ситуації та державно-конфесійних відносин в Україні».

Зокрема, в Україні зареєстровано 85 центрів та 290 управлінь релігійних об'єднань, 35.013 релігійних громад (релігійними справами опікувалося 30.880 священнослужителів), 47 монастирів (чернечий послух несли 6769 ченців), 360 місій, 80 братств, 201 духовний навчальний заклад (навчалось 1975 слухачів), 12.899 недільних шкіл.

Згідно з офіційною статистикою, щороку спостерігається усталене зростання кількості церковно-релігійних інституцій приблизно на 2%. Також зростає видання церковних друкованих засобів масової інформації. Нині їх кількість складає 390 одиниць.

Для богослужінь релігійні організації використовують

23.495 культових та пристосованих під молитовні споруди приміщень. Рівень забезпеченості релігійних організацій приміщеннями для богослужінь становить 66,1%.

Відповідно до звернень віруючих, у 2011 році у власність чи користування релігійним організаціям передано 234 культові та пристосовані під молитовні приміщення.

Впродовж 2011 року збудовано 300 культових споруд. Найбільша їх кількість належить УПЦ (138), УГКЦ (72), УПЦ КП (39), УАПЦ (8), ВСО ЄХБ (5), Всеукраїнському Союзові Церков ХВЄП (6). На стадії будівництва знаходиться 2399 культових об'єктів, які зводяться за допомогою органів місцевої виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та завдяки залученню позабюджетних коштів. Водночас релігійні організації користуються 6791 орендованими та 971 колишніми некультовими церковними спорудами. В почергове користування релігійним громадам передано 338 культових будівель.

Інститут релігійної свободи

Нацрада дозволила транслювати в Україні католицький телеканал EWTN

Національна рада з питань телебачення і радіомовлення України дозволила ретрансляцію в країні телеканалу EWTN, який працює під патронатом Римо-Католицької Церкви.

Як повідомляє офіційний веб-сайт Національної ради, «на засіданні 15 травня ухва-

лено рішення про доповнення Переліку програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про трансграничне телебачення і ретрансляція яких не обмежується згідно з ч. 1 ст. 42 Закону України «Про телебачення і радіомовлення».

Долучено програму «Eternal World Television Network» – англійська, німецька, французька. У часові проміжки з 9:30 до 10:00, з 15:00 до 18:00 та з 19:30 до 21:00 транслюються програмні блоки українською мовою. За даними моніторингу, реклама у програмах відсутня».

В Баварії виявлено мощі св. Григорія Двоєслава

В одній із каплиць монастирської церкви свв. Миколая та Єлизавети баварського монастиря Андекс виявлено срібний релікварій з мощами св. Григорія I Двоєслава, Папи Римського (590-604), чия пам'ять вшановується в Православній Церкві 25 березня, а в Католицькій – 3 вересня. Мощі зберігаються в т.зв. Сумній каплиці і знаходяться поруч з трьома іншими срібними релікваріями, де спочивають мощі прп. Венедикта Нурсійського (бл. 480-547), прп. Схоластика Нурсійського (480-535) і Льва IX, Папи Римського (1002-1054).

Історія появи частини мощей св. Григорія в Андексі до кінця не з'ясована. За даними «Православної енциклопедії», відкриття мощей св. Григорія сталося в 826 р. в Римі з дозволу імператора Людовика Благочестивого. З XVI ст. перебування частини голови св. Григорія фіксується в Кельні. В самому Андексі мощі св. Григорія могли з'явитися значно раніше – в кінці X-го або в XII-му столітті. Монастир, роз-

міщений на «Святій Горі», неподалік озера Аммерзеє, є нині в Баварії другим за популярністю паломницьким місцем (після Альтеттінга) в Баварських Альпах.

Релігійна історія Андекса почалася наприкінці X століття, коли граф Расса (880-954) привіз зі Святої Землі кілька реліквій. Серед них – фрагменти Хреста Господнього, Тернового вінця Спасителя та інші, що й стало почат-

ком зібрання святих мощей в обителі.

Вперше про Андекс (Andehse) згадують документи під 1080 роком, а вже в 1128 році з ініціативи графа Бертольда II відбулося перше паломництво для поклоніння мощам в Андексі. Отримане в 1180 році у спадок від герцога Швабії Оттона II, пізніше – єпископа Бамберзького зібрання мощей значно розширив граф Бертольд III (бл. 1110/15 – 1188), який і передав священні реліквії в дар монастиреві. Згідно зі збереженими в архіві документами у вигляді зображень всіх наявних реліквій, у цій багатій колекції «Святих скарбів» (Heilige Schatz) були такі реліквії, як фрагмент пояса св. Марії Магдалини, частини обличчя св. апостола Петра і св. Миколая Чудотворця. Протягом століть монастирська колекція «Святих скарбів» продовжувала збагачуватись: в 1715 році в ній налічувалося 277 реліквій. Однак після секуляризації 1803 року їх залишилося всього 40.

Седмица

У Новій Зеландії побудують картонний собор

У новозеландському Крайстчерчі спорудять картонний собор у формі літери «А» замість зруйнованого під час землетрусу в лютому 2011 року. Про це, як повідомляє «The New Zealand Herald», оголосили 16 квітня представники Англiканської церкви.

Проект тимчасового собору, зазначає «The Guardian», безкоштовно розробив японський архітектор Сігеру Бан, що спеціалізується на будівництві будинків у містах, зруйнованих внаслідок стихійних лих.

Собор зведуть на площі Латімер, поруч із Соборною площею, на якій знаходилася знесена після землетрусу церква св. Йоана. У споруді, крім паперу та картону, будуть використані дерев'яні балки та конструкційна сталь. Будівля, за словами архітектора, буде водонепроникною, надійною та стійкою до вогню.

Новий собор місткістю до 700 осіб почнуть зводити протягом двох найближчих місяців, а закінчений він буде, як очікується, до кінця 2012 року. Загальна вартість будівництва складе 5,3 мільйона доларів. Храм повинен прослужити 20-30 років. Представники Англiканської церкви вважають, що він «дасть надію» мешканцям Крайстчерча та заохотить до міста туристів.

Землетрус в Новій Зеландії стався 22 лютого 2011 року. Його жертвами стали майже 200 людей. Багато будівель, в тому числі й побудований

в XIX столітті англiканський собор Церкви Христової, що був однією з найвизначніших пам'яток міста, були зруйновані.

Лента.Ру

В Казахстані випустили горілку з написом «Аллах»

«Горілка поширюється по всій Республіці Казахстан. Однак блюзнірством є напис «Сили Аллаха вистачить на всіх» на етикетці алкогольної продукції, виявленої в місті Шім'ї», – йдеться у повідомленні, яке розповсюдило агентство Tengrinews.kz. Як зазначається в інформації, цей вид спиртного напою виробництва Актюбінського заводу випущений у двох варіаціях: із золотистим та сріблястим корками. Саме на пляшці зі срібля-

тим корком вміщено напис релігійного характеру. Як з'ясувалося, горілку в Шім'ї постачає ТзОВ «Деніджо», закуповуючи продукцію у Актюбінської фірми «Геом».

Поява горілки з релігійним написом викликала обурення в жителів Казахстану. В Актюбі кілька десятків віруючих вийшли на мітинг з вимогою закрити компанію-виробника скандальної продукції. Крім того, мусульманське духовенство країни зажадало припинення продажу і випуску цієї горілки.

В даний час постачальники вилучають горілку з полиць міських магазинів, а керівництво ТзОВ «Деніджо» заявило, що запасів цієї продукції на складах компанії вже немає. Компанія «Геом» вибачилася за те, що трапилося. За словами керівника фірми, дизайн етикетки горілки розробляли в іншій організації, і розробники сплутали слово «Аллах», виконане арабською в'яззю, з казахським орнаментом. NEWSru.

РПЦ хоче, щоб віруючі росіяни платили десятину

Голова Відділу Московського патріархату зі взаємин Церкви та суспільства протоєрей Всеволод Чаплін закликав віруючих до фінансової відповідальності за Церкву. «Люди, які іменують себе православними християнами, – а це досить велика кількість людей в Росії, – взагалі повинні нести відповідальність, в тому числі й фінансову, за свій храм, за свого священника, за свою Церкву», – заявив офіційний представник РПЦ.

Всеволод Чаплін підкрес-

лив, що священник «повинен отримувати все, що йому потрібно, від своїх прихожан», але замість цього клірики змушені «бігати по офісах великих компаній і говорити: «Дайте! Дайте! Дайте!» Це займає іноді значну частину часу священника. А це – несерйозно!» – сказав протоєрей.

Таким чином він відреагував на фразу ведучого, який зауважив, що від багатьох своїх воцерковлених друзів він чує: «Я вірую в Бога, але вважаю, що Російська православна Церква – це

державна корпорація, яка до Слова Божого має дуже відносний стосунок, яка збагачується за рахунок прихожан».

«Людя, про яких я від Вас почув, я порадив би одну просту річ: якщо вони християни, то повинні віддавати десятину свого доходу на Церкву. Той, хто цього не робить і при цьому намагається рахувати гроші в тому чи іншому храмі, насправді повинен покрити себе ганьбою», – сказав Чаплін.

У ГРЕЦІЇ ВИКРАЛИ МОЩІ СВЯТОЇ

У Греції викрадено одну з найшанованіших святинь православного світу – мощі великомучениці Анастазії. Поцупили їх у ніч на 23 квітня з монастиря IX століття, заснованого на честь цієї святої на півострові Халкидіка. Повідомляється, що під час злочину зловмисники зламали п'ять дверей монастирського собору. Митрополит Мілетський Апостол оприлюднив звернення, в якому закликав людей, які вчинили цей злочин, повернути мощі святої будь-яким способом.

Нагадаємо, що свята великомучениця Анастазія жила наприкінці III-го – початку IV-го століть. У своєму служінні вона відвідувала й допомагала матеріально та духовно в'язням тодішніх темниць.

ВЛАСТІ ГРЕЦІЇ СКОРОЧУЮТЬ ЗАРОБІТНУ ПЛАТУ ДУХОВЕНСТВУ

На 10 відсотків вирішили скоротити власті Греції заробітну плату духовенству Елладської Православної Церкви. В середньому, за інформацією агентства Рейтер, сьогодні для парафіяльного священника вона складає 1000 євро в місяць.

Річ утім, що ще 60 років тому Елладська Православна Церква та Грецька держава уклали договір, згідно з яким, Церква передала державі велику частину свого майна, включно з землями, які їй належали. В обмін на це держава зобов'язалася виплачувати всім клирикам Елладської Церкви зарплату.

Станом на початок 2012 року, на державному забезпеченні перебуває понад 10 тисяч клириків, і витрати на них з державного бюджету складають 190 млн. євро в рік. Проте недавно уряд заявив, що в умовах глибокої економічної кризи воно не в змозі нести такі витрати.

Агентство додає, що кількість священників також буде істотно скорочена: замість десяти, що вийшли на пенсію або покійних священників, нову зарплату держава виплачуватиме лише одному. А це вже найближчим часом призведе до гострого браку клириків, особливо в малолюдних сільських парафіях.

ФРАНЦУЗЬКІ ЛЮТЕРАНИ І КАЛЬВІНІСТИ ВИРІШИЛИ ОБ'ЄДНАТИСЯ

17-20 травня на сході Франції відбулися збори Реформатської церкви Франції та Євангельсько-лютеранської церкви Франції, на яких обговорювалося питання про їхнє злиття в одну церкву. Результатом форуму стало рішення про об'єднання і затвердження нової конституції єдиної церкви.

Перший синод Об'єднаної церкви відбудеться 9-12 травня 2013 року в Ліоні. Нова протестантська церква налічуватиме 272 тисячі членів.

З 65 млн. мешканців Франції близько 32 млн. вважають себе католиками, 5,7 млн. є мусульманами, 1,7 млн. – протестантами, 600 тисяч – євреями. 20 млн. французів є атеїстами або ж не визначилися зі своєю конфесійною приналежністю.

У ГРЕЦІЇ ХОЧУТЬ ОБКЛАСТИ МОНАСТІРИ ПОДАТКАМИ

За повідомленням агентства «Ромфея», невдовзі на Святій Горі Афон відбудуться збори представників афонських монастирів, на якому заплановано обговорити насущні проблеми. Центральним буде питання про оподаткування монастирів.

Підраховано, що, за діючим сьогодні принципом оподаткування, деякі з монастирів повинні будуть сплачувати до 600 тисяч євро щороку. При цьому не враховується, що під час економічної кризи монастирі ведуть активну добродійну діяльність. «Така податкова політика змусить нас закрити монастирі», – заявив один із ігуменів.

Джерело: Седмица.ру

АКТОР ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ РОЛІ ЮДИ ПОВІСІВСЯ

В Бразилії 27-річний актор Тіаго Клімек, який виконував роль Юди у спектаклі «Страсті Христові», став жертвою власної помилки, приготувавши неправильно петлю, в результаті чого він сам себе задушив. Актор п'яною репетирував роль Юди і прагнув якомога реалістичніше зіграти сцену самогубства свого героя.

Експерти вважають, що актор неправильно зав'язав вузол і через це мимоволі сам себе задушив. Два тижні лікарі боролися за його життя, але їхні зусилля виявилися марними.

Седмица

«Церква дорікає світові самим своїм існуванням»

Інтерв'ю з єпископом-помічником Львівським Протосинкелом Львівської Архiepархії Преосвященнішим владикою Венедиктом

– Преосвященний Владико, останнім часом Католицька Церква виявила певну суспільно-політичну активність, зокрема, були два спільні звернення Синоду нашої Української Греко-Католицької Церкви і римо-католицького єпископату в Україні щодо захисту сімейних цінностей та захисту ненароджених дітей. Українське суспільство дуже двоояко зреагувало на ці заяви. Якщо на першу заяву не було жодної реакції – ні позитивної, ні негативної, то звернення, яке було практично одночасно опубліковано, стосовно захисту ненароджених дітей викликало великий і негативний резонанс. Чим, на Вашу думку, є та подвоєність українського суспільства?

– Я би не казав, що це є саме подвоєність – можна говорити про потроєність чи іншу подільність суспільства. Завжди мусимо пам'ятати, що наше суспільство є пострадянським, бо ті юнаки і юнки, яким двадцять років, які живуть тепер в Україні і які народилися за незалежної України, поки що не є творцями загальної суспільної opinii. Суспільну думку формують люди, які здебільшого народжені, що більше, – виховані – в іншій державі – в Радянському Союзі. І як наслідок цього – специфічна пострадянська свідомість, ментальність, культура. Саме ця пострадянськість є найбільшою проблемою нашого суспільства.

Саме у контексті цієї пострадянськості потрібно розглядати і реакцію суспільства на ці два спільні послання католицького єпископату.

Суспільство взагалі не відреагувало на послання, яке стосується захисту сімейних цінностей, бо посередня людина в Україні сама до кінця не знає, якими би мали бути ці цінності, тому не було про що дискутувати.

Щодо заяви про захист ненародженого життя (про аборти), то тут також спрацювала пострадянська система. Не забуваймо, що перша держава, яка узаконила аборт – це Радянський Союз. Ми зі свого радянського минулого принесли у сьогодення багаторічний досвід абортів, адже більшість населення не мала розуміння, що аборт – це посягання на життя.

Погляньте на протести, якими суспільство відреагувало на антиабортну заяву Церкви: завжди як найголовніший аргумент і критерій ставили право жінки. Так, права людини мусимо шанувати – і це є цілком нормально. Але не забуваймо, що коли жінка вагітна, в її лоні вже є інша особа, яка також має свої права, зокрема, право на життя. Якщо держава не стоїть в обороні прав цих ненароджених осіб, то хто буде стояти на сторожі їхнього права на життя? Хто, якщо не Церква?

Добре, що нам, вже народженим, пощастило в тому, що ми народилися. На нашій сторожі вже стоять закони держави. І коли мама викине народжену дитину на сміття чи зашкодить їй в інший спосіб, то її притягнуть до відповідальності. Отже, права народженої особи охороняє багато законів, а прав ненародженої дитини не охоро-

няє ніхто. І тому Церква, хоч і не може заборонити людям робити аборт, але вона висловлює свою думку, щоб таким чином спонукати захистити права ненародженої особи. Бо кожен із нас був такою особою в лоні матері. Уявімо, що якщо б кожна наша мама скористалася своїм «правом» на аборт, то вся Україна була би безлюдна, ніхто б не народжувався. Добре, що наші права наші батьки нам пошанували.

Думаю, що мало хто ставить себе на місце тої ненародженої дитини і розуміє, що міг би не побачити цієї землі, якби його мама застосувала своє «право», яке тепер він так ревно оборує.

– Ваше Преосвященство, аналізуючи статистику абортів в Україні, бачимо, що в Галичині кількість абортів значно нижча, ніж, скажімо, на сході України. Чи можемо тут говорити про якусь заслугу нашої Церкви?

– Думаю, що не варто говорити про заслугу нашої чи не нашої Церкви, а найперше – про заслугу християнства, християнського розуміння зачаття дитини. У Галичині радянська влада була, і вона залишила свій відбиток, однак це тривало короткий час, і Церква тут, в Галичині, дуже добре функціонувала до встановлення радянської влади. Ба більше, наша Церква функціонувала навіть в підпіллі, і тепер вона також функціонує. Тому не можемо заперечувати, що є і вплив Церкви. Звичайно, він би міг бути ефективнішим, але люди тут все ж розуміють фундаментальні християнські цінності, і серед яких – цінність життя, розуміють християнський підхід до вагітності, як великого благословення Божого, коли зароджується нове життя.

І саме тому, щоб засвідчити ці фундаментальні цінності перед цілим українським суспільством, Церква звернулась до нього. І це не є просто приватна позиція Блаженнішого Святослава чи митрополита Мокшицького, це не є приватна позиція католицьких єпископів України – це позиція усієї Вселенської Церкви, яка налічує півтора мільярда осіб. Це – наша позиція, позиція Церкви. І ми про неї говоримо. Ми нікого не примушуємо, але прагнемо, щоб це знала і розуміла кожна особа.

– Ваше Преосвященство, останнім часом через ЗМІ та соціальні мережі пропагують думку, що мають бути вбогими не лише служителі Церкви, не лише священники, монахи, монахині, але також і сама Церква. Виглядає, що так певні кола пропагують ідею, щоби Церква, позбавлена матеріальних цінностей, не могла здійснювати своєї діяльності. Чому, на Вашу думку, наше суспільство стільки уваги приділяє матеріальному стану церковнослужителів?

– Думаю, що, окрім інших чинників, це є ще одним спадком радянського минулого. Цікаво, що водночас на наших українських землях вшановують пам'ять про святого Миколая, який був також досить багатим на той час, коли він жив, завдяки чому

міг за життя багато допомагати вбогим. Також багато говоримо про заслуги перед Церквою і перед суспільством митрополита Андрея Шептицького. Для маленького прикладу – після I Світової війни він надав у допомогу для сиріт 600 тисяч доларів, що зараз – приблизно 6 млн. доларів. Якби Церква, яку він очолював, була бідна і вбога, то звідки би він міг ці гроші виділити? Він мав, бо Церква мала...

Церква може багатьом допомогти, коли має з чого це зробити. Думаю, що це упереджене ставлення до Церкви в тому, що всі ми вийшли з Радянського Союзу, де нас тримали «гоłodними», бідними, жебраками. І навіть ті особи, які стали багатими, немов би й далі є бідними, бо ніяк не можуть загасити спрагу за багатством; вони постійно чогось хочуть, тому люди до них інколи ставляться з презирством. З іншого боку, у всіх людей, – бо всі ми були радянські, – та спрага багатства залишилася, бо ми всі були жебраками.

Знаю про одну багату родину на Заході. Ці люди є мільйонери, але вони є вільними від свого багатства, вони не є його рабами. Ці люди знають, що на власні потреби їм потрібні якісь кошти, а решту заробітків, – а це не мало не багато, це – біля 100 мільйонів щороку, – роздають на благодійність через свій фонд вже ціле сторіччя. У нас же немає цього в свідомості. Погляньте на наших друзів-протестантів: вони досить добре розуміють, що треба дати десятину своїх доходів на потреби спільноти, в якій вони є, на потреби Церкви. Але спробуйте заїкнутися зараз у нас в будь-якій парафії, аби там давали десятину частину. Відразу виявиться, що ми не готові до такого. Бо в нас є люди, які, з одного боку, хочуть допомоги від Церкви, а з іншого – вважають, що ці гроші мають невідомо звідки з'являтися. Така наша ментальність.

– Преосвященний Владико, відважує на продовження Ваших думок спитати про те, що ЗМІ часто називають церковними поборами. Тобто йдеться навіть не про катедральні, а про те, що сама громада домовляється, що з кожної хати раз на місяць чи раз на рік збирають 50-100 грн., а потім починаються скандали, непорозуміння, які у ЗМІ подають в такому контексті, що це священники настільки погані та зажерливі. Як це сприймати?

– Я би почав від особистості Ісуса Христа, який став людиною, прийнявши тіло, а це значить – Бог «зматеріалізувався». І тому буття Церкви завжди є в цих двох сферах – з одного боку є Бог як Дух, а з іншого – Бог як людина. Дуже часто, коли ми приходимо до Церкви, то акцентуємо на тій божественності Ісуса Христа, але водночас забуваємо про Його людськість. І тому Церква, яка живе і функціонує в світі, підвладна також законам людської природи. Священник, який служить в Церкві, мусить їсти, спати, лікуватись, як будь-хто інший, бо він є людиною, а не ангелом.

І щоб збудувати та підтримувати Церкву, потрібні кошти. Часто

християни не відчувають в собі відповідальності за Церкву. За їхніми увчленнями, відповідальність за Церкву мають священник та єпископ. І деколи Церква стає, як бюро ритуальних послуг, куди ми приходимо, щоб замовити хрищення, чи похорон, чи Літургію... Ми не свідомі того, що Церква є частиною нас самих. Чи, радше, що ми і є частиною Церкви.

Мене не раз дратує, коли хтось каже: «От Церква вирішила, сказала» – і так далі. Я тоді кажу: «Я – лише єпископ, частина Церкви, я – не Церква. Ви також є частиною Церкви». Церква – це і вірні, і дякони, і священники, і єпископи. Ми всі є Церквою. Кожен із нас є частиною Церкви, лише покликаний до іншого і виконує різні функції. Я кажу св. апостол Павло, усі християни є членами одного Тіла, тобто Церкви (див. 1 Кор. 12, 12-31). І з нами, членами Церкви, як і в тілі: око не каже, що воно тіло, бо воно – око, язик не каже, що він тіло, бо він – язик. Але кожен має свою функцію – як і в житті Церкви.

Існує така площина функціонування нашої Церкви, яку, звичайно, ні священник, ні єпископ, ні монахи не можуть охопити. Це – харитативна діяльність, в якій важлива поміч кожного члена Церкви. І не лише фінансова, але й організаційна. Багато парафій ініціюють цікаві та корисні для суспільства і самої Церкви проекти, але потрібне задіяння кожної особи, кожного члена Церкви, кожного члена парафії, які є конкретним утіловленням Церкви у конкретному часі та конкретному просторі.

Це не означає, що усі мають полишити свою щоденну роботу і виключно займатися церков-

ними проектами. Ні: той, кому не виходить, може допомогти фінансово, щоб ефективно працювали інші.

– Чи можна це охарактеризувати як вираз споживацького менталітету, який ми прийняли від заходу, і браку громадської самоорганізації, яку ми перейняли з радянського менталітету?

– О, так, цілковито! Я думаю, що тут усе ж таки переважає «спадок» з радянського часу. Часу, коли нам вибивали з голови потребу громадської відповідальності, бо завжди було домінуючим розуміння, що «нагорі усе вирішать». Пригадую, коли я був у монастирі настоятелем, то виникла ідея створити братство для людей, які до нас приходили на богослужіння, але самі ці люди чомусь не дуже горіли бажанням активізуватися у Церкві. Їм більше підходив принцип «прийшли і пішли», бо вони сприймали нас, як російський «приход» – «пришел и ушел».

Усі християни практично щодня проказують молитву «Отче наш», і якщо б ми цю молитву промовляли серйозно, то тоді б відбулась революція, бо коли я визнаю Бога за Отця, – але не тільки свого, але й Отця мого сусіда, який ту молитву молиться, і мого керівника на роботі, – то починаю розуміти, що всі ми – діти того ж самого Отця. Якщо ми усвідомимо, що ми – діти одного Отця, що Бог є наш Батько, то які стосунки мають бути між нами і яке ставлення до Церкви? Ми мали би бути свідомі, що ми є однією християнською родиною. Це була би правдива революція.

– Чи в цьому контексті можна витлумачити те дивовижне

Щедрога

– Мамо, чого так рано дзвонять до церкви? – з цікавістю запитала, пробудившись, Іванка.

– Тато пішов ще о шостій годині розвантажувати цеглу з автофургонів; вставай, донечко, випроваджу тебе в лицей – і теж піду допомагати. Гарний матимемо храм; може, будеш незабаром навчати в ньому діточок Слова Божого...

Іванка здригнулась. Серце тремтливо застукотіло від радості, а розум усвідомлював: «Скільки ж мені ще треба набратися знань, щоб так впевнено проповідувати, як настоятель нашої церкви отець Всеволод!» Вмить відійшла невпевненість, душа сповнилася радіс-

протиленні начала життя. Іванка захвилювалась і відчула, як злегка тремтить її тіло. «Господи, губи мої відкрив – і уста мої сповістять хвалу Твою», – у тиші серця промовляв розум шістнадцятилітньої юнки.

Автобус набрав швидкості. Його зухвало обганяли авто різних ка-лібрів – хіба вгадаєш, куди поспі-шають вони?.. Пасажири поглядали на цей шалений біг, стривожено похитуючи головами.

Буяла красою весна, любов'ю Господньою даруючи промінчик із втраченого Раю...

Він заговорив першим: – Яка чудова краса – квітнуть сади, світить сонце, вирує різноманіттям життя,

ттю... Згадала: «Просіть – і дасться вам...»

Дзвонили церковні дзвони...

Мама квапила до сніданку. Іванка приклонила коліна, і спрагли уста дитини напоїлися мелодією Христової Любові...

Вийшли разом.

– Сьома годи-на – а як уже припікає сонечко! Буде чудовий день! – потішила матуся рідну доню творінням Божим. Навіть не зауважили обоє, що не йдуть, а майже біжать. Спішили творити добро...

Молода лицейка сіла на вільне місце в автобусі. Навпроти сидів кількома роками старший елегантно одягнений хлопець. Іванка глянула йому в очі і стрепенулась: щось нездорове відчула в них. «Ой, таке тепло, а він – у краватці? Чому?!» – подумала, і її жіноче ество, здається, відчуло зіткнення сердець.

Ще раз стрілись очима два Божі створіння, два

немов казкова і водночас загадкова сутність: «Усі ріки течуть у море, та море не наповнюється...» Чи то воно само собою так, чи, може, хтось причетний до цього? – ненароком запитально глянув на «заблукану овечку».

– «І виростив Господь Бог із землі всяке дерево, принадне на вигляд і добре для поживи... – впевнено відповіла Іванка.

– О, то ти читаєш Біблію? – ніби зрадів хлопець.

– Не те слово – «читаєш!»

Читати – замало. Я розмірковую що-денно, читаю пояснювальну літе-ратуру, чого не розумію – запитую у мого наставника.

– Це добре, дуже добре. Бо сказано: «Дослідіть Писання – і матимете життя вічне», – відповів молодий про-повідник.

– Так, але чому ти замовк на півслові і не продовжуєш? Далі ж – найголовніше: «Бо воно (Писання) свідкує про Мене» (тобто про Ісуса Христа), – впевненим тоном зауважила дівчина.

Очі хлопця забігали – і здалося, що ось-ось вилітуть з орбіт. Деякі пасажири почали прислухатися до розмови молодих людей.

– Так, Бог через смерть досконалої людини, Сина Божого, прийняв викуп за гріхи людства, – набудючено підтвердив юнак, поправляючи краватку.

– Не заперечую, що Спаситель був досконалою Людиною, наро-дженою від жінки. Але в особі Сина Божого поєднувалися дві сутності: людини і Бога! Ти знаєш, що написано в Посланні до Колоссян?

– Аякже, знаю: «...в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів...».

– Прошу тебе, не відхиляйся, – сміливо скеровувала співрозмовника до русла ріки «Води Живої» майбутня катехитка. Несподівано пригадалися слова: «Дух Господ-ній промовлятиме за вас. Не бій-теся!»

Іванка продовжувала:

– «...бо в Ньому тілесно живе вся повнота Боже-ства», – і дуже поважно похва-лилася: «Послання апостола Павла до Колоссян, другий розділ, вірш

дев'ятий».

– Та то сказано символічно, – якимось невпевнено вирвалося з уст хлопця.

На наступній зупинці увійшло подружжя, на вигляд – років трид-цяти п'яти. Обоє співрозмовників миттєво зірвалися з місць і повставали, трохи набли-зившись одне до одного. «Такий вродливий хлопець, справжній нащадок гордого й красивого народу, – а душу свою занаставив», – з жалем подумала праправнучка Христителя Руси-України.

– Але ж Син Божий помер, як усі люди, – доносив далі навколишнім «неосвіченим» скалічену правду зомбований лже-пророками неофіт, – написано же в Еклезіаста: «Людина нічим не краща від скотини». І ще є таке: «Мертві нічого не тямлять...»

– Ви не розумієте, що читаєте, і не тямите, що проповідуєте, – з обуренням сказав один з пасажирів, ви-ходячи з салону на передостанній зупинці.

Іванка витягнула з течки Біблію і прочитала два вірші з третього розділу Першого послання св. Петра: «Христос один раз постраждав за гріхи наші, хоч умертвлений тілом, але оживлений у Дусі, зійшовши, проповідував навіть тим душам, що в темниці були, яких очікувало довготерпіння Боже ще за часів Ноя...»

Очі самовпевненого дослідника Біблії спостерігали за текстом Свя-того Письма, що його переможно зачитувала дитина Божа Іванка. Її опонент мовчав, відводячи погляд убік...

Автобус під'їхав до кінцевої зупинки. Ласкаво гріло сонце, сліпуче випромінювали його відблиск архітектурні надбудови Архикадрального собору. Іванка вийшла, юрба поволі розплилась – і видно було, як на червоний сигнал світ-лофора перебігав вулицю молодий хлопець...

Боже, прости йому! І на-верни!

Богдан ДАВИД,
церква Різдва Пресвятої Богородиці (Львів-Сихів)

КОНТАКТИ З ВСЕЛЕНЬСЬКИМ ПАТРІАРХОМ УСКЛАДНИЛИСЯ, – ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ

Під час Патріаршого візиту на Буковину, який відбувся 17 травня 2012 року, Глава Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарет зустрівся з журналістами, які поцікавилися в нього станом стосунків між УПЦ КП та Вселенським Патріархом Варфоломієм.

– Контакти між Київським та Константинопольським Патріархатами не припинилися, – констатував Глава УПЦ КП Філарет. – Але вони ускладнилися не через позицію Київського Патріархату, а ускладнилися через взаємовідносини між Москвою та Константинополем. Константинопольський Патріархат хотів би бачити Українську Церкву автокефальною. Це – його позиція. Але для цього українському православ'ю необхідно об'єднатися. Саме відсутність єдиної Української Православної Церкви є перешкодою для визнання Константинополем автокефалії Української Церкви. Тобто нам спочатку необхідно об'єднатися, і лише після цього ця Церква буде визнана Константинополем. А для того, щоб нас не визнали, Москва робить все, аби українське православ'я не об'єдналося. Тому процес цей триває. Проте контакти з Константинополем, і не лише з ним, ми утримуємо. Контактуюмо також з Єрусалимським Патріархом, з Румунською Церквою, Грецькою, Грузинською, Чорногорською Церквами. Є у нас контакти з православними Церквами. І вони нам говорять: потерпіть, усе буде, буде визнаною автокефальною Православною Церквою.

Стосовно можливих намірів Вселенського Патріарха надати автокефалію УПЦ КП під час його візиту в 2008-му році до України Патріарх Філарет сказав таке:

– Коли Москва почала дуже натискати на Вселенського Патріарха, а наш президент Віктор Ющенко наполягав на тому, аби Константинопольський Патріарх таки визнав Київський Патріархат, то Вселенський Патріарх запропонував нам модель, яка нас абсолютно не влаштовує. Яку він запропонував модель? Увійдіть до складу Константинопольського Патріархату – і тоді ви будете визнані. Бо ви станете частиною Константинопольського Патріархату. Скажіть, то хіба нам таке визнання потрібне? Якби ми хотіли залишатися рабами, то ми б були рабами Москви. А нам одне рабство пропонували поміняти на інше рабство. Нам рабство не потрібне. Ми хочемо мати свою Церкву. І тому ця пропозиція Константинополя ми відкинули. Саме визнання нам потрібне. Але воно не є перешкодою до порятунку. Люди, які сьогодні приходять у храми Київського Патріархату, приходять молитися Богові, причащатися... Їм що – визнання потрібне? Не визнання їм потрібне – їм потрібне причастя благодаті Святого Духа через таїнства, прощення гріхів, спасення, – і вони це отримують. Віруючим визнання не потрібне. Ми сповідуємо православну віру і тому більше нам нічого не потрібно.

Джерело: РІСУ

ПАТРІАРХ КІРІЛ НАЗВАВ СЛОВ'ЯН ТВАРИНАМИ І ЛЮДЬМИ ДРУГОГО СОРТУ

Черговий скандал довкола глави РПЦ МП патріарха Кіріла. У вересні 2010 року, відповідаючи на питання кореспондента телеканалу «Россия», патріарх Кіріл явно захопився і відкрив свою справжню обличчя – обличчя космополіта, чужого і Росії, і всьому слов'янському світові. Незважаючи на те, що висловлювання Кіріла про слов'ян не додають авторитету ні патріархові, ні РПЦ загалом, сайт «Православний мир» з тупоголовістю мавпи переддрукував усе інтерв'ю.

Отож, на питання про корінні народи півночі патріарх відповів:

– Православна Церква зберігає у своїй історії, у своєму Переданні чудові імена святих рівноапостольних Кирила і Методія. У певному сенсі ми – Церква Кирила і Методія. Вони вийшли з освіченого греко-римського світу і пішли з проповіддю поміж слов'ян. А хто такі були слов'яни? Це варвари, люди, що розмовляють на незрозумілій мові, це люди другого сорту, це майже звірі. І ось до них прийшли освічені мужі, принесли їм світло Христової правди і зробили щось дуже важливе – вони почали говорити з цими варварами їхньою мовою, вони створили слов'янську азбуку, слов'янську граматику і переклали цією мовою Слово Боже.

А ось цитата зі «Щоденників» Пауля Йозефа Геббельса (1942 р.): «Слов'яни, будучи етнічними виродками, здатні сприйняти і нести велику спадщину арійської раси; та загалом слов'яни не годяться для того, щоб бути носіями культури. Вони – не творчий народ; це – стадні тварини, а не особистості, абсолютно непристосовані для розумової діяльності».

Цікаво, що патріарх РПЦ не лише проповідує, як з'ясувалося, відверто нацистську ідеологію, але й погано знається на історії власної Церкви. Адже Кирило і Методій не були ні греками, ні римлянами – вони походили з візантійського міста Салоніки. З «Короткого життя Климента Охридського» відомо, що Кирило і Методій були болгарами. Салоніки, в яких народилися брати, у той час входили до складу слов'янської території і були культурним центром Македонії.

<http://www.newsland.ru>

ПОСТІЙНИЙ СИНОД ЄПИСКОПІВ
УГКЦ У ВРОЦЛАВІ

У Вроцлаві (Польща) відбулися засідання Постійного Синоду єпископів УГКЦ. У Постійному Синоді, окрім Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, взяли участь єпископи з України та з-за кордону.

Перший день роботи Постійного Синоду, 24 травня, був присвячений підготовці до Синоду єпископів 2012 року, який відбудеться 9-16 вересня у Вінніпезі (Канада). Зокрема, велику увагу було звернено на методологію представлення головної теми цьогогорічного Синоду – ролі мирян у житті та місії Церкви. Крім цього, члени Постійного Синоду заслухали Звіт про стан реалізації Стратегії розвитку УГКЦ на період до 2020 року, прийняли в першому читанні Статут Патріаршої комісії у справах монашества та розглянули частину канонів Партикулярного права, які будуть винесені на затвердження Синоду єпископів у 2012 році.

ВІЗИТ ПАТРІАРХА СВЯТОСЛАВА ДО ДОНЕЦЬКО-ХАРКІВСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

З нагоди 10-ліття створення Донецько-Харківського екзархату Блаженніший Святослав (Шевчук) 13-19 травня перебував із душпастирським візитом в Донецько-Харківському екзархаті УГКЦ. Першого дня Предстоятель Церкви очолив Божественну Літургію в катедральному храмі Покрови Пресвятої Богородиці, де у проповіді він, зокрема, подякував усім, хто розпочинав служіння в Донецьку. Після цього в Будинку культури ім. Куйбишева відбулася урочиста академія з нагоди 10-ліття екзархату.

15 травня Блаженніший Святослав у рамках душпастирського візиту до Донецько-Харківського екзархату УГКЦ відвідав м. Луганськ. Там Глава Церкви зустрівся з греко-католицькою громадою міста в храмі Царя Христа, де ознайомився з історією парафії та храму. Серед присутніх парафіян був колишній політв'язень Микола Белих, який перебував у концтаборі Мордовії разом із Патріархом УГКЦ Йосифом (Сліпим), – повідомив прес-секретар Донецько-Харківського екзархату о. Сергій Паламарчук.

16 травня Глава УГКЦ зустрівся зі священниками Донецько-Харківського екзархату УГКЦ в приміщенні парафіяльного духовно-культурного центру, що біля катедрального собору Покрови Пресвятої Богородиці м. Донецька.

ГЛАВА УГКЦ ПРИБУВ ДО КАНАДИ

31 травня Блаженніший Святослав в рамках свого першого пастирського візиту до Канади прибув до Едмонтонської єпархії. Предстоятеля УГКЦ в аеропорту м. Калгарі привітав разом із представниками духовенства, чернецтва та мирян єпархії владика Давид (Мотюк), єпарх Едмонтонський, – повідомила с. Емануїла Харишин, СНДМ.

У суботу, 2 червня, Глава УГКЦ був учасником святкування з нагоди 100-літнього ювілею заснування парафії Успення Пресвятої Богородиці м. Калгарі, а 3 червня відвідав парафію святого первомученика Стефана і зустрівся з вірними УГКЦ.

Від 6 червня Блаженніший Святослав перебуватиме в Едмонтоні, де запланована низка його зустрічей з духовенством та чернецтвом єпархії, учнями двомовних католицьких шкіл, молоддю, членами мирянських організацій. Останнього дня свого візиту до Канади, 10 червня, Блаженніший Святослав відслужить Архирейську Божественну Літургію в катедральному храмі святого священномученика Йосафата.

У БУЧАЦЬКОМУ МОНАСТІРІ ВІДЗНАЧИЛИ
ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА
НАЙСТАРШОГО ОТЦЯ-ВАСИЛІЯНИНА

14 травня 70-річчя свого священства в Бучацькому монастирі відзначив о. Доротеї Шимчій, найстарший священник Чину св. Василя Великого. З ювілеєм найстаршого василіянина вітала монаша спільнота, вчителі та учні Колегіуму ім. св. Йосафата, парафіяни. Лист-привітання передав також протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, – повідомив о. Ярослав Йоаким Ковальчук, ЧСВВ.

Зворушений ювіляр дякував Богові цього дня за ласку довголіття, за покликання до монашества і священства, закликаючи при цьому до активної християнської позиції та проголошення Христа словом і життям.

**Священик Алессандро Пеннезі:
«Нью Ейдж» – виклик християнству»**

Еклектичний окултний рух, відомий під назвою «Нью Ейдж», що використовує і маніпулює деякими елементами християнської традиції, означений Католицькою Церквою як виклик християнству. В середині червня 2004 р. у Ватикані було організовано авторитетну міжнародну науково-богословську конференцію з цього питання.

Своїм баченням цієї проблеми з кореспондентом католицького інтернет-агентства «Zenit» поділився фахівець з «нових релігійних рухів» з інституту релігієзнавства Папського Латеранського університету о. Алессандро Пеннезі.

– Отче Алессандро, чи справді поширення «Нью Ейдж» являє собою виклик християнству?

– Так, це дуже значний виклик нашій релігії. І не лише тому, що «Нью Ейдж» активно шириться усім світом, але, перш за все, через те, що він використовує деякі елементи християнського вчення, вихолощуючи і спотворюючи їх початкову суть. Наприклад, Ісус Христос ними більше не вважається Сином Божим, а просто є єдиним Спасителем світу.

Ми все більше втрачаємо розуміння істини, світ скочується на позиції чистого суб'єктивізму. Бог може бути представлений як «космічна і надкосмічна енергія», «Розум», «Все Сущє», «Бог – це ми самі» і т.д. Якщо Ісус більш не Спаситель, то люди починають шукати інші дороги порятунку, приходять до певного «самоспасення» через різні методи і практики, медитацію і навіть магію. Есхатологічні очікування просто втрачають свій сенс, якщо людина починає вірити, що спасення можна досягти через ланцюжок реінкарнацій.

– Чи правда, що «ліберальне мислення», а більшою мірою – емоційний підхід до духовності «Нью Ейдж» – явище, широко поширене в католицькому світі?

– Багато хто вважає, що «Нью Ейдж» – це феномен, властивий постмодерністській культурі, яка ґрунтується на ліберальному мисленні, етичному релятивізмі і споживацтві. Я, проте, не можу погодитися з таким твердженням. Філософія «Нью Ейдж» поширюється в різних формах і різними дорогами, дуже тонко і деколи абсолютно непомітно, як наголошується у спеціальному документі папського секретаріату з екуменізму та релігійному діалогу італійського єпископату. На перший план часто висувуються ідеї захисту природи і загальної любові. З основними принципами «Нью Ейдж» важко не погодитися будь-якій людині доброї волі. Серед них – гармонія між людиною і природою, зусилля щодо вдосконалення нашого світу, мобілізація всіх сил в ім'я добра, в ім'я торжества нового способу життя.

Але в той же час «Нью Ейдж» не сприймає події та хресної смерті Христа в істині, єдиності і духовній повноті. Згідно з їхнім способом мислення, людина здатна сама або за допомогою спеціальної техніки пережити божественний стан, абсолютно без участі Божої благодаті, досягти власного спасення, від якого насамперед залежить світова гармонія.

Ще в 1989 році Конґрегацією ріво-

чення було видано спеціальний лист про деякі аспекти християнської медитації, в якій чітко проводилося розмежування між християнською духовною практикою та гностицизмом, згідно з яким, спасення досягається виключно через вдосконалення свідомості. Наприклад, у ватиканському документі згадуються так звані енеаграми – закодовані символи початкових рис вдачі людини, призначені для езотеричних або магічних цілей, які поділяють людей на дев'ять психологічних типів. Це – чистісінької води гнозис. До речі, в англо-саксонських країнах звертають увагу на зловживання у використанні енеаграм, і Конференція американських єпископів створила спеціальну комісію з дослідження цього феномену.

– Які основні характеристики, якими можна описати і визначити «Нью Ейдж», і в чому їх відмінність від християнської доктрини?

– Американський автор Дуглас Ґро-

тіус виділив шість основних постулатів філософії «Нью Ейдж»: все довкола єдине, все довкола – Бог, людство – це Бог, нам необхідно перетворювати нашу свідомість, всі релігії – одне, оптимізм – спосіб космічної еволюції людства.

Спробуємо пояснити ці положення детальніше.

Перше. Не існує зовнішнього джерела верхнього владитва, а є лише внутрішнє: Бог – усередині нас, як твердить відома прихильниця цього вчення кінозірка Ширлі Маклейн.

Друге. Творець явно плутається з творінням; вважається, що Бог – це частина творіння, і не відділяється від останнього. «Нью Ейдж» сприймає монізм, що походить зі східних релігій, і стверджує, що «все – суть одне»; існує певна сутність всесвіту і кожна людина та кожна річ є окремим проявом цього єства.

Третє. Христос – не лише особа; Він – тип природної енергії. Таким чином, ідея «христоподобія» стверджує, що Ісус – не лише явлений Христос-Месія, але Він нібито мав передіснування в початковому дусі – подібно, як це було з Буддою, Крішною та Магометом. Це – відоме твердження гностики, коріння якого сходять до вавилонських язичеських містерій.

Четверте. Мислення «Нью Ейдж» стосується проблеми гріха, хоча і безвідносно до первородного гріха прабатька Адама, говорячи про це як про «містичну і дивну дорогу», на якій людина знаходить шлях до невіданні стосовно власної божественності.

П'яте. Критерій моралі послідовника «Нью Ейдж» – добре все те, що особисто він вважає добрим.

Шосте. Абсолютно відсутня у філософії та літературі «Нью Ейдж» традиційна персоніфікація зла в образі диявола чи сатани. Ось що пише відомий діяч «Нью Ейдж» з питань історії Бенджамін Крім: «Люцифер прибув з Венери 18,5 років тому. Саме він спрямовує еволюцію і розвиток нашої планети; це він – жертвний агнець і одночасно – блудний син. Саме Люцифер приніс унікальну у своєму роді жертву за всю нашу планету».

Є ще й сьоме. Послідовники «Нью Ейдж» також беруть на озброєння вчення індійських та деяких інших східних релігій про реінкарнацію,

трансформуючи її в ідею про досягнення досконалості через послідовну зміну смертей і народжень. Разом з цим практикується так званий «чаннелінг» – спілкування з душами людей, що померли, які нібито спрямовують еволюцію земного людства.

Восьме. У документі, виданому Папською радою з культури та міжрелігійного діалогу під назвою «Ісус Христос – носій живої води. Християнське сприйняття «Нью Ейдж», говориться: «Нью Ейдж» надає перевагу східним та дохристиянським релігіям як первозданним і неспотвореним у порівнянні з єдео-християнськими спотвореннями. Таким чином, перевага надається первісним язичеським культурам Матері-землі (Ґеї), а те, що з'явилося в релігійній історії людства, лише критикується. А це не що інше, як нове язичництво.

– І яка Ваша думка з приводу перспектив усього цього?

– Обожнювання природи, відоме як античне поняття «Ґея гіпотезис» в області грецької міфології – це результат еволюції від раціонального підходу до необхідності захисту природи, до перетворення цього на культ, що нагадує індуську «священну корову».

Вихідною точкою сучасного руху «Нью Ейдж» стало перше свято «День Землі», відзначене в 1970 році. На ньому планета була оголошена живою істотою та предметом поклоніння. А це – абсолютно несумісне з християнським ученням.

У багатьох езотеричних публікаціях біблейське вчення вважають свого роду вираженням екологічних проблем. В одному з номерів журналу «Тайм», присвяченому проблемам довкілля, Біблія і, зокрема, книга Буття, де Богом дається людині панування над тваринним світом, змальовується як приклад поганого поведіння людини з природою. Чимало екологів стверджує, що саме поширення християнства стало причиною тих процесів у розвитку суспільства та технологій, які призвели до руйнування довкілля.

Таке відчуття провини – разом з поклонінням природі – крокують рука об руку із знеціненням людської особи та захистом життя. Наприклад, причіпки «Нью Ейдж» ніяк не означили своєї позиції з проблеми абортів.

– Кардинал Жорж Котьє заявив, що принципи «Нью Ейдж» несумісні з католицькою доктриною. Чи є причини для настільки жорсткого звинувачення?

– Такі звинувачення справедливі. Кардинал прямо заявив, що основні ідеї «Нью Ейдж» несумісні з християнським ученням; більш того, вони прямо протирічять йому.

У ватиканському документі під назвою «Ісус Христос – володар води живої. Християнське сприйняття «Нью Ейдж» говорить, що не можна відділяти деякі досить нешкідливі елементи учення «Нью Ейдж» від загальних принципів цього світогляду. Природа гностики цього вчення змушує нас засудити його в цілому. Не можна, виходячи з принципів християнської віри, відокремити одні елементи релігійності «Нью Ейдж» від інших. Неможливо вибрати те, що прийнятне для християн в цьому вченні, відкидаючи одночасно те, що таким не є. І оскільки «Нью Ейдж» акцентує увагу на єдності з природою, на космічному знанні і загальному добрі без опори на одкровення, що міститься в християнській вірі, таке вчення не може розглядатися як позитивне і безпечне.

«Католический Крым»

Жировицька ікона Богородиці

ІКОНА ЖИРОВИЦЬКОЇ БОГОМАТЕРІ – ВЕЛИЧАВА СВЯТИНЯ У ЦЕРКВІ СВЯТИХ СЕРГІЯ І ВАХХА В РИМІ

Ікона Пресвятої Богородиці, яка розташована над вівтарем церкви свв. Сергія і Вахха в Римі, є збільшеною копією ікони, яку пошановують в білоруському селі Жировиці. У серпні 1718 року під час ремонту кімнати, яка сьогодні є ризницею, під штукатуркою було віднайдене добре збережену ікону невідомого митця. Незабаром слава про чудесну знахідку поширилася містом і римляни стали приходити до церкви, щоб помолитися і принести пожертви до ікони Божої Матері, як подяку за вислухані молитви. У вересні 1719 року чудотворну ікону знову накрили, щоб сповільнити величезний наплив паломників. Проте, ця спроба була марною і тодішній настоятель храму звернувся до Папи Климента XI (1700-1721) про дозвіл

на перенесення ікони на гідне місце в церкві.

19 вересня 1730 року, відбулася коронація Жи-

ровицької Ікони Богородиці папськими коронами.

Папою Римським був тоді Климент XII, але рішення

„покласти на голову Богономовляти Ісуса та Богородиці Діви в м.Жировичі, у церкві отців Чину св. Василія Великого, Київської Митрополії, золоті корони”, було прийнято ще в 1726 році, під час понтифікату Папи Венедикта XIII.

Сьогодні Чудотворна ікона Жировицької Богоматері покрита позолоченою ризою і знаходиться у центральній частині святини церкви святих Сергія і Вахха у Римі. Протягом століть ікона є духовним джерелом невичерпних благодатей для численних молільників.

Взято з сайту: <http://ukrainskaparafia.blogspot.com>

(Українська парафія святих Сергія і Вахха та Ікони Жировицької Богоматері у місті Римі була створена 8 вересня 1970 року за старанням Блаженної пам'яті Патріарха Йосифа Сліпого та з благословення Римського Вікарія Кардинала Анджело ДельАква.)

ПОНАД П'ЯТСОТ РОКІВ БЛАГОДАТНОЇ ПОМОЧІ

Як мовиться, малий золотник, та дорогий. Завдяки цій маленькій іконі, розміри якої всього 5,7x4,1x0,8 см, сталося безліч чудес, утворилися монастир, семінарія та духовна академія. Як і деякі інші чудотворні богородичні ікони (Остробрамська, Мірозька, Ченстоховська), цей образ почитається і Православною, і Католицькою Церквою.

У 1470 році в лісі, що належав православному вельможі Олександрю Солтану (зараз це – Слоні́мський район Гродненської області Білорусі), пастухи помітили яскраве світло в гілках дикої груші. Підійшовши ближче, вони побачили там невеличку ікону, вирізьблену на яшмовій пластині. Знахідку вони віднесли панові. Але той не надав цьому явищу належного значення і поклав образ у скриньку. Увечері вирішив показати його гостям, але його на місці не виявилося. А через деякий час ікону знову знайшли ті ж пастухи на тому ж місці, в гілках груші. Після цього господар спорудив для неї дерев'яну церкву.

Майже сто років простояв цей храм, але близько 1560 року він згорів. Довго шукали на попелищі ікону. Не знайшли. А одного дня діти, повертаючись зі школи,

побачили поряд зі згорілою церквою сяючу Діву, яка тримала в руці Жировицьку ікону. Коли до цього місця прибув народ, Діви вже не було, а ікона лежала на камені поряд з палаючою свічкою.

Побудували новий храм, цього разу – кам'яний. Незабаром тут утворився чоловічий православний монастир, а біля нього – селище. Обитель отримала назву Святоуспенської, а село – Жировиці або, як називають його самі білоруси, Жировичі.

У 1580 році в архівних документах описано чудо. Важко захворіла молода дівчина на ім'я Раїна Войнянка. І в неї було бачення, що нібито зцілення настане, якщо вона здійснить паломництво до Жировиць і присвятить себе служінню Божій Матері. Коли батьки везли Раїну, дорогою вона померла. Та на четвертий день, після того, як труна з тілом дівчини простояла в монастирській церкві, Раїна встала з неї абсолютно здоровою.

У 1613 році, після укладення Берестейської церковної унії (1596 р.), монастир перейшов до греко-католиків, його обійняли монахи-василіяни. Відтоді Жировицька ікона стала католицькою святинєю. А чудеса, пов'язані з нею,

не припинялися.

У 1718 р. в василіянській резиденції в Римі розпочався ремонт, під час якого виявили написану на стіні фреску-копію Жировицької ікони. Фреска була відреставрована; виконано її живописну копію і відіслано до Жировиць (зникла, ймовірно, під час Першої світової війни).

У 1726 р. постановою Папської капітули, яка дослідила понад дві сотні чудес, затверджено рішення про коронацію ікони, яка відбулася 8 вересня 1730 року. Протягом восьми днів у Жировицькому монастирі тривали уроки богослужіння; в ті дні запричащалося близько 140 тис. осіб. При коронації були присутніми 38 тисяч вірних.

У 1839 р. Жировицький монастир повернувся до юрисдикції Православної Церкви. Ікона перебувала в цей час вмонтованою в іконостасі Успенського собору, праворуч від царських врат. Серед чудес Жировицької ікони, описаних в XIX ст., окремо стоять порятунки обителі від пожеж 7 березня 1836 року, 3 листопада 1854 року та 10 квітня 1863 року.

У 1915 р., зважаючи на воєнний час, ікону у срібному окладі було евакуйовано до Москви й поміщено в со-

Зараз ікона перебуває в соборі на честь Успіння Пресвятої Богородиці Жировицького монастиря Мінської єпархії і глибоко шанується за її благодатну допомогу.

борі Василя Блаженного, а після його закриття – в чоловічому монастирі в с. Видне Московської області. У січні 1922 р. стараннями жировицького архимандрита Тихона (Шарапова) ікону було повернуто до Жировиць, але вже без окладу (за переказами, він вивіз її в банці з варенням). Почаївські ченці виготовили для ікони кивот (1922 р.), у якому образ зберігався аж до 2008 року, поки не отримав новий ковчег.

У 1938 р. з Жировицькою іконою здійснювалися багатолюдні хресні ходи містами і селами Західної Білорусі, а зібрані під час них кошти йшли на ремонт Успенського собору Жировицько-

го монастиря.

Незважаючи на гоніння польських і радянських властей в 20-70-х роках XX ст., паломництва до Жировицької ікони не припинялися.

Образ цей відноситься до іконографічного типу «замилування». Нині існує декілька мальованих варіантів цієї ікони (сама вона, як уже було сказано, вирізьблена на яшмовій пластинці). Найпоширеніший варіант був виданий у Москві в 1871 році, де Богородицю змальовано в обрамленні вінка із квітів.

День Жировицької ікони святкується 20 (7 за ст. ст.) травня.

Петро ФОКІН

ЗАДОВОЛЕННЯ ДУХОВНИХ ПОТРЕБ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ З УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЄВРОПІ

Міграційний рух українського населення, який упродовж кінця XX – початку XXI ст. став дуже інтенсивним, є предметом особливої уваги Української Греко-Католицької Церкви. Про це можна судити, звернувши увагу хоча б на кількість церковних документів як загального, так і локального характеру, що приділяють увагу міграційному рухові у різних його вимірах. Дана проблема тісно пов'язана з проблемою глобалізації й стає не тільки проблемою соціально-економічного характеру, але й еклезіологічною.

З наукового погляду, історіографія дослідження проблематики щодо задоволення духовних потреб трудових мігрантів у контексті формування організаційної структури Української Церкви в Європі стала предметом дослідження кількох праць. Найбільш ґрунтовно висвітлюють роль Церкви у збереженні української ідентичності багато сучасних дослідників, серед яких такі визнані автори, як Ю.Бойко, Т.Гринчишин, І.Марков, В.Поточняк, О.Пронюк та Г.Селешук. Наукові дослідження цих авторів істотно розширюють межі вивчення духовного життя українців за кордоном, що дозволяють сформувати необхідні рекомендації та висновки, пов'язані з раціональним розв'язанням міграційних проблем в інтересах суспільства.

Саме виходячи з цього, актуальність нашого дослідження полягає у вивченні духовних потреб трудових мігрантів за кордоном, збереження їх ідентичності, а також організація церковної структури в Європі та Росії.

Розглянемо організаційну діяльність УГКЦ у справі духовної опіки над українськими емігрантами. Упродовж багатьох століть справою душпастирської праці над мігрантами займалися різні сектори Римської Курії. Великою мірою ця місія була доручена Конгрегації до справ поширення віри, де бере свій початок Конгрегація Східних Церков, яка була заснована Папою Пієм XII 6 січня 1862 року. Конгрегація Східних Церков дбає про те, щоби східні християни мали всі умови для розвитку та поглиблення своїх церковних традицій. Тобто, вона має прямий зв'язок до емігрантів – вірних східного обряду, які перебувають поза територією Церкви свого права.

Емігрантів четвертої хвилі знаходимо майже у всіх країнах Європи, але найбільше опинилося їх в Італії, Іспанії, Португалії. У всіх цих країнах Римо-Католицької Церква ставила на допомогу емігрантам свої добродійні структури, давала у користування свої храми – як православним, так і греко-католикам. Завдяки гостинності організувалося понад 100 греко-католицьких громад Італії, 30 – в Іспанії та 15 – в Португалії.

Найбільш організованою душпастирською працею священників УГКЦ виглядає в Італії. Українські трудові емігранти почали прибувати сюди на початку 1990-х рр. На той час в Італії існувала тільки одна персональна парафія – Св. Сергія і Вахха в Римі. Коли приплив людей збільшився в 1996-2000 рр., о. Іван Музичка, який на той час був парохом заробітчанин у Римі, він почав опікуватись новою парафією в Неаполі.

Душпастирська опіка УГКЦ в Іспанії розпочалась дещо пізніше, ніж в Італії, а саме – у 2003 р., коли на прохання Блаженнішого Любомира Апостольського Столиця призначила владика Г.Лончину Апостольським візитатором для українців-католиків в Італії, Іспанії та Ірландії. На той час в Іспанії офіційно душпастирствовало 9 священників. Через далекі відстані вони зустрічалися дуже рідко. Відповідно це відбивалося на стилі душпастирства – кожен працював за власним вмінням. На даний час в Іспанії існує 16 парафій, де душпастирствують 16 священників. Більшість із них належать до Івано-Франківської єпархії. На жаль, Українська Церква в Іспанії не має такого великого впливу на різні структури – як державні, так і приватні, – як в Італії, а тому церковне становище вимагає визначеності щодо справи душпастирства на рівні ієрархії.

На відміну від Італії, де обличчя еміграції є жіночим, в Іспанії емігранти переважно проживають цілими родинами, хоча не можна так само не зауважити присутності людей, які залишили свої сім'ї в Україні. Є ними переважно чоловіки. На релігійне життя це впливає по-різному. Родини, які в Україні практикували регулярне християнське життя, залишилися такими самими і в Іспанії, та є і такі, що почали ходити до церкви саме на еміграції.

Сьогодні існує багато проблем у душпастирстві українських трудових емігрантів у Росії, а саме – брак священників. Священники, що працюють на парафіях української традиції, зауважують проблему, пов'язану з асиміляцією молодих поколінь, що походять з українських греко-католицьких сімей, які проживають на території РФ, – їх відходом від власних традицій.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Тетяна СЕРЕДЮК, історик

Героїчний подвиг католицьких священників на «Титаніку»

Кадр з кінофільму Джеймса Камерона «Титанік» (США, 1997 р.). Разом з католицьким священником промовляють останню молитву до Господа пасажирів потоплюючого лайнера.

Володар 11-ти «Оскарів» Джеймс Камерон, у своїй знаменитій кінострічці, один із епізодів присвятив священникам. Йдеться про подвиг священників – пасажирів «Титаніка» – 100 років тому, під час найбільшої з морських катастроф. У фатальну ніч з 14 на 15 квітня 1912 року серед пасажирів корабля було троє католицьких священників. Серед них – один греко-католицький. Всі троє відмовилися від місць у рятувальних шлюпках і продовжували служити і надавати допомогу роззубленим і приреченим пасажиром. Цей факт підтвердили люди, яким поталанило врятуватися під час трагедії. Вони засвідчили, що священники продовжували надавати духовну допомогу пасажиром до самого кінця. Їх тіла пішли на дно Північної Атлантики разом з «Титаніком». Один з них був з Литви, другий – з Англії, а третій – з Баварії. (Коментар редакції газети «Мета».)

БОЖЕ ПОКЛИКАННЯ ВИКОНАВ СПОВНА

Отець Юозас Монтвіла був родом з Литви. Він народився у 1885 році і був висвячений в 1908 році. Служити Богові почав для українських католиків у Римі, а згодом був переведений у Литву. У 1912 році Росія окупувала Литву і цар Микола II заборонив греко-католицьким священникам, котрі відмовилися перейти у російське православ'я, відправляти Богослужіння. Тому отець Монтвіла мав намір емігрувати до Америки, до свого брата Петра, який вже там проживав. Отець Юозас виїхав до Англії. У Саутгемптоні придбав квиток пасажиром 2-го класу на «Титанік» вартістю 13 фунтів і сподівався пливати до Нью-Йорку, де служитиме українським та литовським емігрантам у своїй новій країні. Ті, що вижили у катастрофі,

розповідали, що бачили отця на палубі, де він продовжував давати розгрішення пасажиром і категорично відмовлявся сісти в шлюпку. «Він виконав Боже покликання до самого кінця», – розповідали свідки трагедії. Отець Юозас Монтвіла вважав за краще залишитися на кораблі, щоб духовно підтримувати пасажирів і вкінці загинути з ними. Тіло священника так і не було знайдено.

Винішній час існує рух за його беатифікацію та канонізацію. В Литві зареєстровані випадки чудесних зцілень за молитвами про заступництво о. Юозаса Монтвіла.

(За матеріалами сайту: <http://www.saintcd.com/>)

ОСТАННЯ ВЕРВИЧКА

У зв'язку з 100-ою річницею катастрофи знаменитого лайнера «Титанік», яку нещодавно було відзначено, багато ЗМІ згадали про героїчний подвиг ще одного

католицького священника, який знаходився на цьому судні. Отець Томас Байлес (пасажир 2-го класу, власник квитка № 244310) двічі відмовився від запропонованої йому можливості сісти у рятувальний човен: він вважав за доцільніше залишитися на тонучому кораблі і надавати духовну допомогу іншим жертвам катастрофи, разом з якими врешті пастир і загинув.

42-річний англійський священник Томас Байлес перейшов до католицизму з англіканства. Він прямував до Нью-Йорка, аби взяти участь у весільній месі, після якої повинен був відбутися шлюб його брата Вільяма.

Судячи з основаних на свідченнях очевидців доповідей про катастрофу, він читав на верхній палубі свій брєвіарій, коли «Титанік» зіткнувся з айсбергом увечері недільного дня 14 квітня

1912 року. Згідно зі свідченнями, священник допоміг сісти у рятувальні шлюпки жінкам і дітям, а потім почав сповідати і давати розрешення чисельно гинеучим пасажиром, з якими наприкінці ще помолився на вервиці.

Аґнес Маккой – одна з тих, що залишилися в живих пасажирок «Титаніка», згадувала, що коли гігантське судно занурювалося у воду, о. Байлес «знаходився на палубі разом з католиками, протестантами і євреями, що стояли навколiшки довкола нього». «Отець Байлес молився на вервиці про порятунок душ тих, котрі готувалися загинути», – сказала Аґнес в інтерв'ю «New York Telegram» 22 квітня 1912 року, яке наводить веб-сайт, присвячений пам'яті цього мужнього душпастиря.

Седмица.гу

ДУШПАСТИР ПРИРЕЧЕНИХ

У баварському бенедиктинському абатстві Шейерн вшанували пам'ять монаха-капелана Йозефа Перушітца (пасажир 2-го класу, власник квитка № 237393), який загинув 100 років тому, у ніч з 14 на 15 квітня 1912 року, на борту пароплава «Титанік». Йому присвячена невелика виставка в монастирі, де в пам'ять про загиблого також встановлено мармурову дошку. Монахи й паломники вшанували пам'ять загиблого монаха хвилиною мовчання.

Народжений 21 березня 1871 року у Баварії Йозеф Перушітц вступив до бенедиктинського

монастиря в 1894 р., а через рік він уже був рукоположений у сан священника. У монастирській

школі він навчав дітей математики та музики, проводив заняття зі спорту. У 1912 р. йому було доручено надати допомогу в будівництві школи при бенедиктинській конгреґації американського штату Міннесота.

Перебуваючи на «Титаніку», 41-річний монах разом з британським священником займався душпастирською працею, проповідував німецькою, англійською та французькою мовами. Збереглися дані про те, що Перушітц добровільно відмовитися від місця у рятувальній шлюпці. Разом з кількома десятками пасажирів він стояв на палубі на колінах і читав молитви.

Седмица.гу

Вітаємо Ювілярів!

У червні-серпні святкують ювілей:

20-річчя священства – о. Юрій Аввакумов (14.06)
20-річчя священства – о. Любомир Ржиський (26.07)
15-річчя священства – о. Миколай-Володимир Фредина (20.07)
15-річчя священства – о. Михайло Сарабаха (28.07)
15-річчя священства – о. Ігор Яців (17.08)
15-річчя священства – о. Тарас Гринчишин (28.08)
10-річчя священства – о. Віталій Барабаш (23.06)
10-річчя священства – о. Степан Прихожденко (18.07)
10-річчя священства – о. Андрій Кащук (25.08)

80-річчя уродин – о. Григорій Шопський (25.06)
65-річчя уродин – о. Володимир Сичак (16.06)
65-річчя уродин – о. Володимир Козіброда (22.06)
55-річчя уродин – о. Степан Домашовець (09.07)
50-річчя уродин – о. Ярослав Малий (19.07)
50-річчя уродин – о. Степан Кобасяр (25.07)
50-річчя уродин – о. Роман Войцхівський (27.07)
50-річчя уродин – о. Іван Михайлевський (06.08)
50-річчя уродин – о. Михайло Смолінський (15.08)
45-річчя уродин – о. Олег Тишкун (17.06)
45-річчя уродин – о. Володимир Клим'юк (04.07)
35-річчя уродин – о. Ігор Кошик (06.06)
35-річчя уродин – о. Віталій Барабаш (26.06)
35-річчя уродин – о. Сергій Ковальчук (18.07)
35-річчя уродин – о. Роман Лабінський (13.08)
30-річчя уродин – о. Михайло Лесів (08.06)
30-річчя уродин – о. Василь Попелястий (08.06)

Мусульмани вклоняються християнській святині

Десятки тисяч турків-мусульман прийшли вклонитися чудотворній іконі св. великомученика і побідоносця Юрія. Ікона знаходиться в монастирі св. Юрія на острові Принкіпо (архіпелаг Принцеві острови, приблизно в 15 км від Стамбулу-Константинополя). Про це повідомляє грецьке агентство «Ромфея».

Турки-мусульмани беруть участь у святкуванні дня пам'яті цього святого, який Константинопольська Церква відзначає за новим стилем 23 квітня, вже традиційно. Крім цього, свято збігається з Днем незалежності Туреччини. Тож і цього року тисячі мусульман прийшли вклонитися чудотворному образу православного святого. Перед монастирем утворилися нескінченні черги. Кількість відвідувачів сягнула близько 150 000.

Вшанування св. Юрія у турецьких мусульман має низку цікавих особливостей. Наприклад, до моменту, поки вони не поклоняться чудотворній іконі, то зберігають мовчання. Крім того, турки пишуть святому на маленьких папірцях свої молитовні прохання (про здоров'я, отримання роботи, зцілення від хвороб і т.д.), які викидають до спеціальної скриньки, що стоїть біля ікони.

За словами нечисельних ченців монастиря, паломництво турків-мусульман до ікони св. Юрія Побідоносця почалося всього 15 років тому, проте за цей час стало масовим і дуже популярним. З кожним роком наплив паломників-турків до ікони лише збільшується.

Увага! Наступне число (786)

газети «Мета» вийде у вересні 2012 року.

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
Львів, пл.св.Юра,5, у подвір'ї архикатедрального храму св.Юра.
тел.моб. 0936689090; 0677490000